

LBRIS

We know
books

POMPILIU COMȘA

CULISELE
SECURITĂȚII

Cărtea Românească
EDUCAȚIONAL

MAMA NOASTRĂ LA TOȚI, ȚARĂ DE TÂMPIȚI ȘI HOȚI.....	9
DELAȚIUNILE ISTORIEI	14
DE LA UNIREA PRINCIPATELOR LA ROMÂNIA MARE	14
PRIMELE STRUCTURI INFORMATIVE ROMÂNEȘTI	15
IMPLICAREA SERVICIILOR SECRETE ÎN ATENTATUL DE LA SARAJEVO ȘI IMPACTUL ASUPRA ROMÂNIEI	16
PATRIOTISMUL NU A EXCLUS SLĂBICIUNILE ȘI VULNERABILITĂȚILE	18
STRUCTURA ȘI ACTIVITATEA SERVICIILOR DE INFORMAȚII ROMÂNEȘTI.....	18
REORGANIZAREA SSI ȘI ADAPTAREA ACTIVITĂȚII INFORMATIVE LA CONDIȚIILE DE CAMPANIE	19
REZISTENȚA ANTICOMUNISTĂ	24
ELIBERAREA A ÎNSEMNAT JEFUIREA ȘI DEZORGANIZAREA ȚĂRII.....	26
COMUNIȘTII ERAU HULIGANI ȘI ASASINI.....	36
STUDENȚII ÎȘI SPUN CUVÂNTUL	38
SUMANELE NEGRE.....	40
ÎNCERCAREA DE COORDONARE A UNEI MIȘCĂRI DE REZISTENȚĂ NAȚIONALĂ	42
VICTIMELE COLECTIVIZĂRII.....	43
VICTORIA UNUI EȘEC.....	45

MĂRTURII DESPRE ORORILE COLECTIVIZĂRII	49
ASPECTE PRIVIND PROCESUL DE COLECTIVIZARE.	
COMUNA CUDALBI, 1958	62
MĂCELUL DIN DECEMBRIE 1957.....	83
SIRETUL ÎȘI ÎNROȘEȘTE APELE	85
REVOLTA DIN PISCU.....	92
FAMILIA MANOLIU DIN BÂRSEȘTI, VRANCEA	98
IMPLICAREA LUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN	
REPRESIUNILE DIN SUDUL MOLDOVEI.....	101
TORTIONARI	109
GLORIE ȘI TRAGEDII	109
PERIOADA REPUBLICII POPULARE (1948-1965)	110
SECURITATEA CONTRA ARMATEI NEGRE A	
CĂLUGĂRILOR ȘI CĂLUGĂRIȚELOR	114
COMUNISMUL ȘI PRESA ROMÂNEASCĂ	124
CÂND SECURITATEA SE OCUPA DE DESPĂRȚIREA ÎN	
SILABE	129
REPRESIUNEA PRIN CENZURĂ	137
COMBINATUL SIDERURGIC ȘI TENTACULELE	
SECURITĂȚII	140
NOMENCLATURIȘTI GĂLĂȚENI, MEMBRI C.C. AL	
P.C.R. 1945 – 1989	150
EVOLUȚIA APARATULUI SECURITĂȚII, ÎNTRE	
1948-1989	209
ORA ZERO N-A VENIT	213
UN FOST SECURIST TECUCEAN, ALES PREȘEDINTE AL	
CES.....	220
CONTROVERSATUL COLONEL MIRCEA IEREMIA	224

LISTA CU CADRELE SECURITĂȚII D IN PERIOADA 1949-1989	236
MAFIA DIN POLIȚIA ROMÂNĂ, ZONA GALAȚI, ÎN REGIMUL KGB-ISTULUI ILICI ILIESCU	279
DE CE TORTURA BESTIA, CU PRECĂDERE, PREOȚI? ...	304
CRIMA, CA INSTRUMENT AL „LUPTEI DE CLASĂ”	307
CINE A FOST MAROMET, TORȚIONARUL ÎNSPĂIMÂNTĂTOR POMENT ÎN FAIMOSUL CÂNTEC DE PUȘCĂRIE „LA CHILIA-N PORT”	312
MARIAN PETRESCU, FOST COMANDANT AL PENITENCIARULUI GALAȚI	320
GENERALUL BOȘTINĂ, DE LA GALAȚI LA SECURITATE.....	326
VICTIME	329
DIRECȚIA DE INFORMAȚII EXTERNE	331
POLITICA DE CADRE ÎN SECURITATE	333
POLIȚIA POLITICĂ REPRESIVĂ ÎN ACȚIUNE	335
DOSARELE DE LA CNSAS AR TREBUI INTRODUSE ÎN BIBLIOTECI	339
COLABORATORII / TURNĂTORII.....	343
LISTA CIE - DE LA NICHOLAS BUCUR LA DEAN MILHOVAN ȘI ANGHEL RUGINĂ.....	346
CUIBUL SECURIȘTILOR DIN PRESĂ.....	357
FĂRĂ COMENTARII	366
NICOLAE DOBROVICI - BACALBAȘA.....	366
CASIAN CRĂCIUN. Arhiepiscop al Dunării de Jos Casian .	370
CRISTIAN CĂLDĂRARU	378

LIBRIS We know books	
GELU CIORICI.....	381
DUMITRU CRISTEA.....	390
TOADER CRISTEA.....	393
OCTAVIAN DICĂ.....	395
ALEXANDROS GALIAȚATOS.....	403
ION GAROFA.....	406
ANDREI LIȘINSCHI.....	408
FLORIN MELINTE.....	419
CĂLIN NESTOR.....	421
PAUL PĂLTÂNEA.....	429
FLORIN COSTIN PÂSLARU.....	447
IGOR IOAN PÎRVU.....	453
POPA MARCEL.....	458
CRISTIEAN RADU.....	465
GHEORGHE SAVIN.....	469
DUMITRU STELINIADE.....	481
EUGEN STOLERIU.....	484
VIRGIL TĂNASE.....	492
COSTICĂ TURCU.....	501
SILVIU VASILACHE.....	511
VLAD VASILIU.....	522
ÎN LUCRU.....	524
VICTIME.....	526
INTELECTUALII.....	526
MAFIA DIN JUSTIȚIA GĂLĂȚEANĂ.....	543
MAFIA DIN NAVIGAȚIA ROMÂNĂ.....	547
IERTĂM, DAR NU UITĂM!.....	558
CAZUL ION BUGAN.....	572
VIAȚA DE FAMILIE, TRANSCRISĂ ÎN DOSARELE SECURITĂȚII.....	573
LEGĂTURA LUI GHEORGHE URSU CU GALAȚIUL.....	586

LIBRIS We know books	
NINA CASSIAN.....	597
MEMORIA SERTARULUI.....	603
IERTĂM, DAR NU UITĂM!.....	607
DOCTOR DUMITRU IUȘCHIEVICI.....	612
EMILIA KIMERI.....	620
„ÎNTRE LIBERTATE ȘI SĂNĂTATE, ALEG LIBERTATEA”	636
„N-AM FOST ȘI NU VOIU FI COMUNIST”	641
PAZVANTE DIN TECUCI, GOLANUL „POCĂIT”	644
PEDISTUL GĂLĂȚEAN MIRCEA TOADER A FOST URMĂRIT DE SECURITATE	647
CELIBIDACHE, SECURITATEA ȘI RADU MACOVEI	653
INGINERUL IOAN GRIGORESCU ÎN 1989 A ÎNFRUNTAT FĂȚIȘ REGIMUL CEAUȘESCU	663
REVOLUȚIA DE LA GALAȚI	666
DORU GEORGE GUGUILĂ - PIRATUL AERULUI.....	673
FLORIN BUDESCU	677
IOAN IANOLIDE, 23 DE ANI DE ÎNCHISOARE CU HRISTOS ÎN INIMĂ.....	683
MONAHII ȘI SECURITATEA.....	688
MEMORIA BISERICII	694
MONAHISMUL ROMÂNESC LA ÎNCEPUTUL REGIMULUI „DEMOCRAT-POPULAR”	702
CAZUL VLADIMIREȘTI.....	741
UN MARTIROLOGIU ALTERNATIV.....	770
SEDIUL SECURITĂȚII GALAȚI.....	890
BRAȘOV '87.....	898

REVOLUȚIE SAU LOVITURĂ DE STAT? NOAPTEA PROCURORILOR.....	925
DESPRE DOCTORI, NUMAI DE BINE	976
„OCULTA” ÎN ARHIVA SECURITĂȚII (1982-1989)	980
PAUL PĂCURARU, UN PERSONAJ MAI MULT DECÂT CONTROVERSAT	990
TRAGEDIA „MOGOȘOAIA”	998
POVESTEA PROCURORULUI CARE A ANCHETAT TRAGEDIA VASULUI MOGOȘOAIA	1005
POVESTEA MEA FĂRĂ COMENTARIU	1007
INEDITE DIN DOCUMENTARE	1009
ÎN LOC DE POSTFAȚĂ.....	1023
LISTA ABREVIERILOR	1027
SURSE ȘI BIBLIOGRAFIE	1031

MAMA NOASTRĂ LA TOȚI, ȚARĂ DE TÂMPIȚI ȘI HOȚI

Motto:

Ce am fost și ce-am ajuns!

Știu cui să „mulțumesc”!

Partidul Comunist, mult stimatul și mult iubitul lui conducător, Nicolae Ceaușescu, Securitatea și Miliția erau cam tot ce conta în economia mult prea simplă a unei libertăți condiționate și înfricoșate de regimul totalitarist. O lume în care și pereții aveau urechi, o lume în care un cuvânt rostit aiurea pe la colțuri îl putea arunca pe vorbăreț în cea mai întunecată celulă sau, în cel mai fericit caz, în dizgrația PCR. Nimeni nu știe câți oameni au fost înregimentați în rețeaua informativă a Miliției și a Securității. În zonele rurale, la țară, activa mai mult Miliția, pentru că Securitatea ajungea rar pe acolo. Securiștii, care se ocupau de orașe, veneau periodic și ridicau notele informative de la șefii de post care controlau rețeaua locală de informatori. Miliția se subordona Securității și trebuia să dea astfel socoteală. E vorba despre o muncă de câteva zeci de ani, în care profesioniștii în tehnici de manipulări și șantaje au racolat indivizi din toate mediile sociale, pe care i-au transformat în delatori: medici, avocați, directori, sportivi, muncitori sau femei de serviciu. Racolarea unui informator se făcea după niște reguli clare, bine definite. Omul era filat o perioadă chiar de rețeaua în care urma să intre. Era turnat de alți turnători din anturajul său. Când cei doi - ofițerul și informatorul - se cunoșteau până la urmă, întâlnirea avea

loc într-o casă conspirativă. Acolo, securistul trebuia să-i câștige încrederea individului care urma să intre în rețea, pentru că, dacă l-ar fi forțat, calitatea informațiilor ar fi fost alterată, ori nu acesta era scopul. Informatorul trebuia să-și toarne prietenii, colegii sau chiar familia de bunăvoie. Fie pentru bani, fie din spirit patriotic. Dovada colaborării se făcea în baza unui angajament scris. În schimbul informărilor date la intervale de timp stabilite anterior, turnătorul, care, obligatoriu, era «botezat» cu un nume de cod, primea anumite avantaje în funcție de mediul social din care provenea. Unora li se plăteau serviciile cu sume cuprinse între 100 și 2.000 de lei, cu daruri pe care le primeau de ziua lor sau erau scoși în oraș la o friptură și o sticlă de vin bun, în localuri scumpe. Alții beneficiau de favoruri legate de poziția lor socială, cum ar fi avansări, publicări de volume... Ca plată pentru colaborarea cu Securitatea mai puteau fi excursii peste hotare sau case. Toate aceste beneficii erau încadrate într-un fond special al Securității, denumit Cheltuieli Informative Speciale (CIS). Din acest buget gestionat de ofițer se tarifau, în funcție de importanță, informările. La final, securistul tăia și chitanțe, documente care, și astăzi, sunt la dosarele din arhiva CNSAS. În general, delațiunile se bazau pe răutatea și pizma noastră tradițional balcanică, pe șantaj, constrângeri, dar și pe sentimente patriotice. Securitatea și Miliția au creat rețeaua informativă după chipul și asemănarea lor. În cadrul păienjenişului de turnători care nu se cunoșteau între ei era o ierarhie bine definită. Ca importanță și pricepere, primul era rezidentul, de regulă un securist pensionar sau un informator cu mare experiență în culegerea datelor. Pe scara ierarhică i se subordonau informatorul (aflat în permanentă legătură cu ținta), colaboratorul (ocasional în anturajul celui turnat), gazda de întâlniri (care își punea casa la dispoziție pentru întâlniri conspirative, fără însă să asiste la discuția dintre

ofițer și informator), persoana de încredere (aceia care vindeau pe oricine doar din convingere, fără să primească ceva la schimb). Persoana de sprijin a fost introdusă în sistem după anii '80, când securiștii începuseră să racoleze până și elevi de liceu pentru a împrăști sistemul.

*

Cred că sunt primul istoriograf gălățean care, după modelul de la scară națională al profesorului Cristian Troncotă, încerc să deschid o nouă direcție de investigație: istoria Securității județene. Sper la final să-mi dați notă de trecere. Reconstituirea istorică nu se poate realiza doar prin acribie și spirit științific, mai ales pentru evenimentele de pe frontul secret foarte apropiate de anii pe care-i trăim. Ideal ar fi să cunoaștem istoria, sau cel puțin să o putem analiza până la ziua pe care o trăim, folosind aceleași metode de cercetare și fără să schimbăm parametrii de evaluare, Arhivistica, la rândul ei, are legile ei, iar „înaltele rațiuni de stat” în domeniul păstrării secretelor guvernării nu permit istoricilor accesul necesar la toate fondurile de documente. Influența, propaganda, contrapropaganda și dezinformarea fac parte din complicatul angrenaj de metode ale activității serviciilor secrete. Abia acum am înțeles de ce Alexandr Soljenițin spunea cu atâta înțelepciune: „Este suficient să guști o picătură pentru a simți gustul oceanului”. Cum este foarte greu de făcut o distincție clară între ceea ce se înțelege îndeobște prin sintagma „poliție politică” și acțiunile pure de natură informativă și contrainformativă desfășurate în perioada, de pildă, a războiului rece din România. Plus că, din nefericire, Securitatea regimului comunist din România a fost o instituție total nouă, pe care liderii partidului au conceput-o în funcție de viziunile lor ideologice, și prin urmare, ruptă de orice tradiție. În societatea românească

s-au produs crime, atrocități, deportări, purificări politice, internări în penitenciare și colonii de muncă forțată unde au fost exterminați zeci de mii de oameni. Generalul (r) Nicolae Pleșiță, care a condus câteva structuri importante ale Securității, printre care, Direcția de pază și gardă a demnitarilor, Direcția de Informații Externe și școlile de la Băneasa și Grădiștea, afirma în declarații publice că „abuzurile care s-au făcut (de către Securitate-n.n) i-au băgat în panică pe oamenii simpli. Nici conducerea dejistă și nici clanul ceaușist nu au mers până la capăt în stabilirea adevărului pentru că fiecare în parte, într-un fel sau un altul, se simțea răspunzător în fața poporului român și a istoriei. Intenția noastră a fost să dezvăluim o serie de aspecte, în mare parte inedite sau mai puțin cunoscute în istoriografie. Vă oferim spre lectură o serie de atestări documentare și mărturii de certă valoare istorică, despre o serie de fapte și evenimente, unele incomode, dacă nu chiar extrem de dureroase. Dar am plecat de la convingerea că este absolut necesar ca ele să vadă lumina tiparului, întrucât asumarea propriului trecut – ceea ce nu înseamnă, cum greșit înțeleg unii, că noi, cei de azi, suntem obligați să plătim pentru greșelile unora de atunci - ar fi o dovadă de maturitate pe care trebuie să o depășim. Multe documente au fost distruse, mai ales în noiembrie 1944, din ordinul generalului Ilie Crețulescu, iar numeroase altele au fost ridicate de comandamentul trupelor de ocupație sovietică și transportate la Moscova. Poate n-o să credeți și la documentele pe care le menționăm am pătruns cu multă dificultate, multe fiind puse la „adăpost” de opinia publică. Un proces al comunismului în sens juridic este practic imposibil. Ca în orice demers istoric și analitic, există un scop, iar în cazul nostru pentru tema abordată, acesta nu poate fi altul decât cunoașterea fără pete albe, atât cât este posibil și permisibil, a ceea ce a însemnat securitatea

gălățeană. O să mai observați la finalul volumului o bibliografie bogată, deși aceasta nu este altceva decât lista completă a surselor citate ori la care se face referire în text.

DELAȚIUNILE ISTORIEI

MOTTO:

„Cea dintâi primejdie pentru un stat mic și slab este Marea Putere cea mai apropiată geografic”.

Mareșalul Alexandru Averescu

DE LA UNIREA PRINCIPATELOR LA ROMÂNIA MARE

Sfârșitul primului război mondial a adus poporului român realizarea visului de veacuri, adică Mare Unire. Numai că miracolul românesc s-a realizat de data aceasta într-o situație internațională favorabilă, care, la drept vorbind, era greu de anticipat, atunci când în primăvara anului 1918, România definitivase tratatul înjositor cu Germania. Tratatul, încheiat pe o perioadă de 90 de ani și care, dacă ar fi fost aplicat nu ar fi avut altă consecință decât secătuirea economică a țării și știrbirea gravă a independenței și suveranității național-statale, a fost ratificat de Parlamentul Român, dar nepromulgat de rege. Cu merite incontestabile, Ferdinand I, „Regele întregitor”, a tergiversat parafarea tratatului în speranța producerii unui miracol, care nu a întârziat să apară, în sensul capitulării Germaniei și astfel, cu doar 24 de ore înaintea semnării armistițiului de la Rothondos, între Germania și Puterile Antante, la 11 noiembrie 1918, România - care fusese

prevenită prin canalele diplomatice secrete, despre un asemenea deznodământ - a declarat nul și neavenit tratatul ei cu Reichul Wilhelmian, a purces la o nouă mobilizare a armatei, ceea ce a făcut ca practic, la sfârșitul războiului, să se afle în tabăra marilor învingători, iar în conjunctura creată de prăbușirea imperiilor țarist, austro-ungar și german, România să-și poată realiza unitatea național-statală și apoi chiar s-o poată apăra cu arma în mână, printr-o campanie victorioasă împotriva Ungariei guvernate din martie 1919 de regimul comunist al lui Bla Kun. De lămurit pe viitor este cum s-a ajuns ca situația României să depindă atât de mult, în momentele decisive, de jocul de interese al Marilor Puteri, iar trecerea de la extaz la agonie și apoi invers să fie greu, dacă nu imposibil, de premeditat.

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul celui următor s-au format două alianțe politico-militare ce aveau să se confrunte în primul război mondial: Puterile Centrale (Germania și Austro-Ungaria) și Antanta (Anglia, Franța și Rusia). La aceste coalitii au aderat ulterior declanșării războiului și alte mari puteri: Italia și Japonia în 1915, apoi SUA în 1917 de partea Antantei și Imperiul Otoman în octombrie 1915 de partea Puterilor Centrale.

PRIMELE STRUCTURI INFORMATIVE ROMÂNEȘTI

În România, ca și în cazul tuturor Marilor Puteri care s-au înfruntat în prima mare conflagrație mondială, serviciile secrete își aveau originea la sfârșitul secolului trecut ori în primele decenii ale veacului XX. Apariția primei structuri informative instituționalizate cu caracter militar s-a înscris în amplul proces de organizare a armatei române

moderne, ca o necesitate impusă de apărarea și consolidarea statului național român realizat prin necesitatea impusă de apărarea și consolidarea statului național român realizat prin Unirea Principatelor la 24 ianuarie 1859. Data de referință este 12 noiembrie 1859, când domnitorul Alexandru Ioan Cuza, prin Înaltul ordin de zi nr.83, a înființat Statul Major General al armatei, în componența căruia a apărut ca element de structură Secția a II-a, primul serviciu de informații al armatei române, condus de sublocotenentul Gheorghe Slăniceanu, ajutat de sublocotenentul Ștefan Fălcoianu. Documentele atestă că în cadrul preocupărilor pentru înzestrare și mai buna organizare militară, la 17 martie 1877 a luat ființă Depozitul General de Război, în cadrul căruia s-a constituit Secția a II-a cu misiuni de informare și cercetare. La 14 august 1877, Secția a II-a a fost inclusă în organica Marelui Cartier General, iar o parte din efectivele secției au fost trimise să lucreze direct cu trupele operative. Despre rolul informațiilor în cursul operațiilor militare, la care au luat parte trupele române în războiul din 1877, întâlnim câteva aspecte interesante în memoriile generalului Alexandru Cernat. Până la războiul balcanic din 1913 armata noastră n-a dispus de un serviciu de informații propriu-zis, spunea Mihail Moruzov într-un raport întocmit după război.

IMPLICAREA SERVICIILOR SECRETE ÎN ATENTATUL DE LA SARAJEVO ȘI IMPACTUL ASUPRA ROMÂNIEI

Pretextul izbucnirii primului război mondial l-a constituit, după cum se știe, atentatul de la Sarajevo, din 28 iunie 1914, când arhiducele Franz Ferdinand de Habsburg,

moștenitorul tronului Austro-Ungariei, și soția sa, Sofia au fost victimele unui asasinat. I.G.Duca, devenit la 4 ianuarie 1914 ministru la Instrucția Publică și Culte în guvernul liberal, era de părere că „de la viața arhiducelui românii n-ar fi câștigat nimic, prin moartea lui se putea câștiga totul”. În acest context, I.G.Duca, unul din marii bărbați de stat ai României interbelice, și-a exprimat opinia conform căreia „unitatea națională a românilor a pornit de la gloanțele ucigașului din Sarajevo”.

La 10 octombrie 1914, regele Carol I a încetat din viață, iar în februarie 1916 a murit și soția sa, regina Elisabeta (Carmen Silva, după pseudonimul său literar). A urmat la tron Ferdinand I, care încă de la început s-a situat pe o poziție net antantofilă, fiind influențat în acest sens de soția sa, regina Maria, descendentă din dinastia de Winsdor, nepoata reginei Victoria a Marii Britanii și vară primară cu țarul Rusiei, Nicolae al II-lea. La 14 august 1916 s-a încheiat Tratatul secret de alianță (sub forma unei convenții politice și militare) între România, Rusia, Franța, Anglia și Italia, prin care Antanta garanta integritatea României pe toată întinderea teritoriilor sale de atunci. România se obliga, în schimb, să declare război Austro-Ungariei și să înceteze orice legături cu dușmanii Antantei. Prin urmare, diplomația secretă a făcut ca România să încheie tratate care în esență se anulau reciproc, iar condițiile angajării în operațiile militare, suveranitatea și integritatea național-statală să fie puse într-un grav pericol. Și toate acestea pentru că a lipsit acea instituție cu rol de prevenție, adică serviciul secret, care să fie cu un pas înaintea diplomației.

PATRIOTISMUL NU A EXCLUS SLĂBICIUNILE ȘI VULNERABILITĂȚILE

Parlamentul României a elaborat, în ianuarie 1913, Legea spionajului în timp de pace, promulgată imediat de regele Carol I, care stabilea ca infracțiuni transmiterea sub orice formă a informațiilor despre apărarea țării. Ca sancțiuni se prevedeau închisoarea corecțională de la 1 la 5 ani sau amendă de la 500 la 5000 lei. Nu lipseau însă spionii, cum era cazul unui fost căpitan maghiar, originar din Sibiu, în cele din urmă arestat, care cu ajutorul „banului și al evreilor” reușise să înjghebeze în Capitală un așa-zis cerc de încredere bucureștean, care îi servea cele mai secrete și sigure informații.

STRUCTURA ȘI ACTIVITATEA SERVICIILOR DE INFORMAȚII ROMÂNEȘTI

Biroul de cercetări și informațiuni de pe lângă Ministerul Justiției. Au fost pronunțate sentințe de condamnare la moarte doar asupra unor ofițeri, locotenent-colonelul Constantin Crăiniceanu și colonelul Alexandru Sturdza. Cazul acestora din urmă dezvăluie unele bălbăieli ale organelor de justiție militară, inclusiv ale Serviciului de Informații. Bunăoară, sentința de condamnare la moarte a colonelului Sturdza s-a pronunțat în contumacie și nu a putut fi executată întrucât inculpatul se afla deja în tabăra inamică. Un rol important în reorganizarea și reorientarea Serviciului de Informații militare l-a avut și misiunea franceză. După retragerea în Moldova, Direcția Poliției și Siguranței Generale a trecut la înființarea unor brigăzi

speciale, în mai multe orașe, printre care Tecuci, alături de Roman, Bârlad, Piatra Neamț, Vaslui. Transmiterea zilnică a informațiilor secrete în Moldova se făcea prin sticle aruncate pe Dunăre. Informațiile, notate codificat pe o bucată de hârtie, erau introduse împreună cu altele în sticle închise ermetic, care erau apoi culese de cadre ale unităților militare la Galați. Secțiunile Militare Secrete (SMS) din 1918-1919 aveau atât membri interni, cât și externi. Secțiunile erau conduse de medici, colonei, ingineri sau preoți. În 1930 România Mare avea o populație de 18.057.028 locuitori din care 71,9 % români și 1,5 % țigani.

Serviciul de informații și siguranță al Deltei . O altă experiență importantă în domeniul informațiilor cu caracter militar o constituie organizarea unui așa-numit „Serviciu de Informații al Deltei”, despre care amintește Mihail Moruzov într-un raport înaintat M.St.M. în 1934 și se confirmă prin câteva documente publicate. În realitate nu putea fi vorba de un serviciu de informații aparte, ci de „o structură informativă secretă” care lucra sub ordinele Marelui Cartier General al armatei române.

REORGANIZAREA SSI ȘI ADAPTAREA ACTIVITĂȚII INFORMATIVE LA CONDIȚIILE DE CAMPANIE

Perioada noiembrie 1940-mai 1945 a reprezentat pentru comunitatea informativă a statului român-în care rolul de coordonare, analiză și sinteză i-a revenit Serviciului Special de Informații, constituit prin reorganizarea și restructurarea Serviciului Secret al armatei române-o etapă importantă în care s-au acumulat noi experiențe în baza cărora se pot formula orientări teoretice